

Op, Brødre! Timen lyder.

*Nedtegnet i Sørum av L. M. Lindeman i 1870
etter Berthe Nielsen*

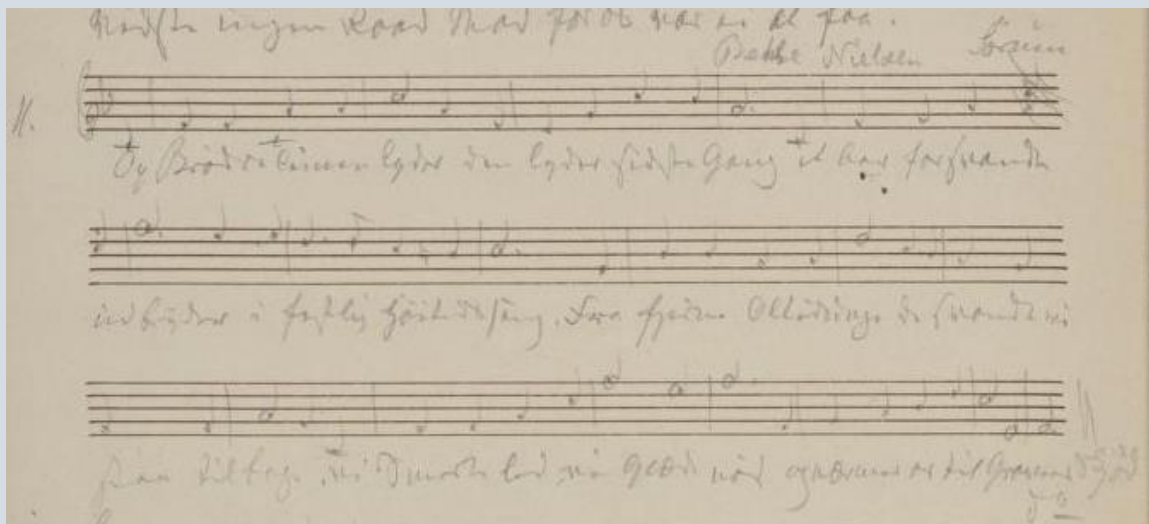
«Trinkt, Brüder, in die Runde» er den opprinnelige oppfordringen i den tyske nyttårssangen skrevet av Heinrich Voss i 1784. I 1802 ble den omskrevet og løftet inn i kirken med tittelen «Am Neujahrstage für den Kirchengesang». Versjonen som Berthe sang for Lindeman stammer fra en oversettelse gjort av den norske presten Claus Pavels. Dette var nok virkelig en tekst etter Pavels hjerte og han skriver i sin dagbok fra 31. desember 1812 hvordan følelsene vekkes av denne sangen:

«I Aften, medens den elegante Verden i allehaande Skikkelser kjørte paa Maskeraden, sad jeg med min Familie om vort tarvelige Bord. Børnene læste sine Bordpsalmer, og vore Hjerter opløftede sig til Gud med Tak for hans mange, gode Gaver. Siden spillede min Kone, og vi sang Begge til Afsked med det gamle Aar Voss's opløftende Nyt-aarssang: "O Brødre, Timen lyder". Jeg gjenkaldte mig deres Minde, "som var blandt os, men ei er meer", først og fremst min dyrebare Moder, som nu

nyder den evige Hvile, hvorefter hun saa længselsfuldt stundede, hvorfor jeg ogsaa glædedes og takkede Gud, selv i det Øieblik, Døds-budskabet forkyndtes mig -- og dernæst alle mig bekendte Mennesker i og uden for min Menighed, som i det henrundne Aar have nedlagt Vandringstaven. Med rørt Hjerter lyste jeg Fred over dem Alle. Ved sidste Vers fløi Tanken fra dem til mine danske Venner, som jeg nu har været fjernet fra paa niende Aar. Jeg mindedes Fortids glade Dage; lys stod den Tanke for min Sjel: "For evig vi ei skilles ad!" -- og med den lagde jeg mig paa mit rolige Leie, uden at misunde dem, der i dette Øieblik sværmede om i Prindsens glimrende Dandsesale.»

Det er morsomt at denne sangen fremdeles lever når Lindeman kommer til Sørum i 1870. Melodien som Berthe sang ligner mye på den opprinnelige som ble skrevet av Johann Abraham Schultze, men har litt andre vendinger og er litt enklere. Sangen er absolutt sangbar også i Berthe sin versjon. Den samme sangen har blitt sunget hver nyttårsnatt i over hundre år ved kirken i den danske byen Ketting.

Op, brødre! Timen lyder,
den lyder sidste gang!
Et aar forsvandt, udbryder
i festlig afskedssang!
Blant fjerne oldtidsdage
de svandt, vi staa tilbage;
vi smerter led, vi glæder nød,
og nærmed os til gravens skjød.

Bevinget tiden iler;
hvo har den grændse sat?
Den blomstrer, ældes, hviler
i evig glemsels nat.
Knap stamme dunkle skrifter
om fædrenes bedrifter,
og skjønhed, rigdom, magt med den
i mulm og taushed synke hen.

Her hilste vi med glæde
det aar, som nys forsvandt;
Ak! Løsnet er den kjæde,
som da os sammenbandt!
Vi venner saa bortile,
de gik – de gik til hvile;
de var blant os – de er ej mer:
Fred hvile over deres ler!

Maaske vi og forlade
vor bane dette aar
tidt visne træets blade
endog i favre vaar;
tidt døden os bortkalder
i fyrig ungdoms alder;
og den, som vandrer her igjen,
med taarer tænker paa sin ven.

Kun ædel daad betrygger
mod dødens bitterhed;
i gravens tause skygger
al godhet vinker fred.
Vi nyde, fri for kummer,
en let og salig slummer;
Snart vækkes vi ved almagts bud
til evig salighed hos Gud.

Lad afskedstaaren rinde!
Er vi kun dyden tro,
i livet fryd vi finde
og end i døden ro.
Her maa vi adskilt vandre;
Hist møde vi hverandre.
Aftør din graad, min ven, vær glad!
For evigt ei vi skilles ad.